

A Bátor és a Herceg

„Sarah MacLean mindig lenyűgöz.

A Bátor és a Herceg szellemes,
rafkós és több mint szexi.”

– Sarah J. Maas, bestsellerszerző

*fine
selection*

SARAH MACLEAN

S A R A H M A C L E A N

A Bátor
és a Herceg

A Keményöklű Gazfickók 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

Első fejezet

Burghsey-ház

A marwicki hercegség székhelye

A múlt

NINCS SZEBB A VILÁGON ennek a fiúnak a nevetésénél – gondolta, holott nem is ismerte a nagyvilágot.

Soha nem tévedt messzire ettől a hatalmas kastélytól, ami a Londontól északkeletre két nap járásra lévő csendes essexi vidéken rejtőzött a zöldellő dombok között, amiket a lopakodó ősz lassan már kezdett kalászsárgára színezeni.

Nem számított, hogy nem ismeri sem a város hangjait, sem az óceán illatát. Hogy soha nem hallott még más nyelvet az angolon kívül, sosem látott színdarabot, és hangversenyen sem járt.

Nem számított, hogy az ő kis világa pusztán erre a háromezer hektárnyi termékeny földre korlátozódott, ami bolyhos fehér birkákkal és hatalmas szénabálákkal büszkélkedhet. Laktak errefelé mások is, akikkel ő nem beszélhetett. Akik előtt gyakorlatilag nem is mutatkozhatott, mert a létezése is titok volt, és ezt a titkot mindenáron meg kellett őrizni...

Egy lány, akit a Marwick hercegség törvényes örököséként kereszteltek meg.

Akit a hercegek nemzedékei számára tartogatott finom csipkébe bugyoláltak, és a Burghsey-ház leendő urai számára fenntartott illóolajjal kentek meg. Fiúnevet és fiúgyermeket megillető címet kapott Isten színe

előtt, noha a férfi, aki nem is volt az apja, szolgálkat és papokat fizetett le a hallgatásukért cserébe, iratokat hamisított, és terveket szőtt, hogy egy napon ezt a törvénytelen lánygyermeket fattyú fiai egyikére cserélhesse, akik egy és ugyanazon a napon születtek – csakhogy egyik sem a hercegnétől. Ahhoz pedig, hogy a hercegi örökség a következő nemzedékre szálljon, egyetlenegy út vezetett: a család.

Így aztán ennek a hasznavehetetlen lánynak, a dajka karjában nyöszörgő csecsemőnek csak egy fél élet és fájdalmas magány jutott ebben a nagyon nagy, ugyanakkor nagyon kicsi kis világban.

És aztán – egy évvel azelőtt – megérkezett ő. Tizenkét éves volt. Tele tűzzel és erővel, egyenesen a nagyvilágból. Magas és karcsú, és már akkor is rendkívül okos és ravasz volt. A legszebb fiú, akit valaha látott. Szőke haja ragyogó, borostyánszínű szemébe hullott, ami ezernyi titkot rejtett. Csendes nevetése olyan ritkán csendült fel, hogy áldásként hatott.

Semmi, de semmi a világon nem volt a nevetéséhez fogható.

A lány tudta ezt, még akkor is, ha a világról igazából halvány sejtelme sem volt.

A fiú viszont nagyon is jól ismerte.

Szeretett is mesélni róla. Ahogy aznap délután is az egyik ritka, lopott pillanatukban, a herceg mesterkedései és manipulációi közepette... egy kincset érő nappal az előtt az éjszaka előtt, amikor a férfi, aki a jövőjüket tartotta a kezében, visszatért, hogy élvezettel tovább kínozza a három fiát. De azon a napon, azon a csendes délutánon, amíg a herceg a távoli Londonban tartózkodott, és azt csinálta, amit a hercegek szoktak – legyen az bármi –, az ő kis négyesük ott kereste a boldogságot, ahol csak tudta – a birtok csatangolós földjein.

A lány kedvenc helye az uradalom nyugati szélén volt, elég messze a kastélytól ahhoz, hogy könnyen megfélekedzenek róla. Az égbe nyúló fákból álló, csodálatos liget oldalában egy kis patak csörgedezett, igazság szerint nem is annyira patak, mint inkább forrás, de órákig, napokig, hetekig csevegő társaságként szolgált neki kisebb korában, amikor nem is remélhetett más beszélgetőpartnert.

Most viszont nem volt magányos. A fák alatt feküdt egy napfoltban, miután hanyatt dobta magát a birtokot átszelő féktelen száguldás után, és teliszívta a tüdejét a mezei kakukkfű illatával.

A fiú mellé ült, csípőjük összeért. Ő is zihált. Kinyújtotta végtelen hosszú lábát a lány feje mellett, és egyenesen rá nézett.

– Miért mindig ide hozol?

– Szeretek itt lenni – vágta rá rögtön a lány, arcát a nap felé fordítva. A szívverése lassan csillapodni kezdett, ahogy a lombok között bújócskázó kék eget bámulta. – Neked is tetszene, ha nem lennél mindig olyan komoly.

Hirtelen elnehezült a levegő, összesűrűsödött benne az igazság. Mert ők nem az átlagos tizenhárom éves, gondtalan gyerekek életét élték. Ezért maradtak életben. A gondokhoz pedig komolyság kellett.

De a lány most meg akart feledkezni erről. Legalább amíg a nyári pillanatok táncoltak a fényben, és varázslattal töltötték meg a helyet, távol tartva a legrosszabbat. Így hát témát váltott.

– Mesélj, kérlek!

A fiúnak nem kellett visszakérdeznie. Tudta, mire gondol.

– Már megint?

– Igen.

A fiú megfordult, a lány pedig félrehúzta a szoknyáját, hogy mellé fekhessen, mint már annyiszor. Több százszor. Miután a fiú is hanyatt feködött, és a feje alá tette a kezét, a lombokat bámulva beszélni kezdett.

– Ott soha nincs csend.

– A macskaköveken rázkódó lovas kocsik miatt.

A fiú bólintott.

– A fakerekek hangosak, de nem csak erről van szó. Kiszűrődik a zaj a kocsmából, a piactereken kofák harsognak. A raktárakban ugatnak a kutya. Az utcákon kisebb-nagyobb bunyók törnek ki. Régebben szerettem a háztetőnkön állni, és fogadtam a bunyósokra.

– Ezért tudsz olyan jól verekedni.

A fiú megvonta egy picit a vállát.

– Azt hittem, így tudok a legtöbbet segíteni anyámnak. Amíg...

A szavak elhaltak az ajkán, de a lány ismerte a folytatást. Amíg az anyja meg nem betegedett, és az öreg Marwick kecsegtetni nem kezdte a hercegi címmel meg a vagyonnal, ő pedig bármit megtett volna, hogy segítsen. A lány megfordult, és látta a fiú feszült arcát, amint dacosan felszegett állal mered az égre.

– Mesélj a káromkodásról! – nógatta a lány.

A fiú meglepetten felkuncogott.

– Éktelenül rondán beszélnek. Neked tetszene.

– Amíg nem ismertelek benneteket, nem is hallottam csúnya szót.

A fiúk érkezése teljesen felforgatta az életét. Igazi mocskos szájú keményfiúk voltak, és csodálatosak.

– Vagyis amíg meg nem ismerted Devilt.

Devil, a két féltestvére egyike, aki a keresztségben a Devon nevet kapta, egy árvaházban nevelkedett, és úgy is beszélt.

– Sok hasznát vettem a tőle tanultaknak.

– A káromkodásnak. Hogyne. Különösen a dokkokban. A matrózok aztán tudják cifrázni.

– Mondd el a legcifrábbat, amit valaha hallottál!

A fiú rásandított.

– Nem mondom.

Majd később megkéri Devilt.

– Mesélj nekem az esőről!

– Londonban állandóan esik.

Megbökte a vállával a fiút.

– A szépségeiről!

A fiú elmosolyodott, mire ő is. Szerette, hogy belement a játékaiba...

– Az eső csúszóssá és fényessé teszi a macskaköveket.

– Éjszaka pedig aranyszínűre festi őket... a kocsmák fényében – tette hozzá a lány.

– Nem csak a kocsmák világítanak. A színházak is a Drury Lane-en. A bordélyházak lámpásai.

A fiú anyja is bordélyházba került, miután a herceg nem volt hajlandó kitartani. Így ő már oda született.

– Hogy távol tartsák a sötétséget – folytatta halkan a lány.

– A sötétség nem is olyan rossz – ragadta ismét magához a szót a fiú.

– Csak a sötétben élő embereknek nincs más választásuk, mint harcolni azért, amire szükségük van.

– És végül megkapják? Amire szükségük van...

– Nem. Soha nem kapják meg, és azt sem, amit megérdemelnek. –

A fiú elhallgatott, majd a lombkoronához kezdett suttogni, mintha varázsigét mormolna: – De mi mindent meg fogunk változtatni.

A lánynak nem kerülte el a figyelmét a *mi* szó használata. Hogy nemcsak magáról, hanem mindannyiukról beszélt. Négyükről, akik egyezséget kötöttek, amikor idehozták a fiúkat erre az örült versenyre: bármelyikük is nyer, megmenti a többieket. És aztán elmenekülnek innen, a harc színteréről, ahová az apjuk az eszükre és a fegyvereikre bízva bebörtönözte őket, hogy megszerezze, amire vágyott: a hercegi címre méltó örökös.

– Amikor majd herceg leszel – fejezte be a mondatot halkán a lány.

A fiú odafordult hozzá.

– Amikor valamelyikünk herceg lesz...

A lány megrázta a fejét, és a csillogó borostyánszínű szempárba nézett, ami annyira hasonlított a fivérééhez. És az apjukéhoz.

– Te fogsz győzni.

A fiú nézte őt egy darabig, azután így szólt:

– Honnan tudod?

A lány összeszorította az ajkát.

– Tudom, és kész.

Az öreg herceg gonosz próbáinak napról napra nehezebb volt megfelelniük. Devilből, ahogy a neve is sugallta, süttött a tűz és a düh. Whit pedig... túl kicsi volt. Túl szelíd.

– És ha én nem akarok győzni?

Teljesen abszurd ötlet volt.

– Dehogynem akarsz.

– Téged illetve meg a győzelem.

A lány nem tudta megállni, hogy kurtán, de hangosan felnevessen.

– Egy lányból nem lehet herceg.

– És tessék, mégis te vagy a cím örököse.

De valójában nem volt az. Ő az anyja házasságon kívüli viszonyából született. Vállalta a rizikót, hogy szül egy fattyú örökös a szörnyeteg férjének, hogy örökre beszennyezze a nagy becsben tartott vérvonalat – az egyetlen dolgot, amit valaha is fontosnak tartott. Csakhogy a hercegné fiú helyett lányt szült, így mégsem lett igazi örökös. Ő csak egy báb volt. Egy lábjegyzet Burke nemesi családjegyzékének ősrégi példányában. És ezt mindannyian tudták.

A lány elengedte a füle mellett a mondatot, és azt mondta:

– Nem számít.

És tényleg nem számított. Ewan fog győzni. Ő lesz a herceg.

És az mindent megváltoztat majd.

A fiú merengve nézte őt.

– Amikor herceg leszek... – suttogta a szavakat, mintha attól félne, hogy ha hangosan kimondja őket, azzal mindannyiukat megátkozza. – Amikor herceg leszek, gondoskodni fogok mindannyiunk biztonságáról. Nem is csak a miénkről, hanem egész Covent Gardenéről. Elveszem a pénzét. A hatalmát. A nevét. És elsétálok... és sosem nézek többé hátra. – A szavak a fák törzséről visszaverődve keringtek körülöttük egy darabig, aztán a fiú kijavította magát. – Nem is az ő nevét veszem fel – suttogta –, hanem a tiédet.

Robert Matthew Carrick, Sumner grófja, a Marwick hercegség örököse.

A lány nem törődött azzal, milyen érzelmek öntik el. Lány hangon megszólalt:

– Neked adom. Vadonatúj. Még sosem használtam.

Noha a herceg örököséként keresztelték meg, a nevet nem használhatta.

Az évek során, amikor egyáltalán számított valakinek, egyszerűen csak „lány” volt. „A lány”, vagy „kisasszony”. Egyszer, nyolcéves korában, nagyon rövid ideig volt egy szobalány, aki „drágának” hívta. Azt nagyon szerette. De a szobalány néhány hónap múlva elment, és belőle megint „senki” lett.

Amíg meg nem érkeztek ők... A három fiú, aki észrevette őt – és nemcsak hogy észrevette, de meg is értette. És százféleképpen nevezték. Szélvésznek azután, ahogy a földeken nyargalt, Vörösnek a lángszínű hajáért, Lázadónak amiatt, ahogyan kikelt az apjuk ellen. És ő mindegyikre hallgatott, hiába nem volt egyik sem az ő neve. Már nem is törődött annyira ezzel, hisz ott voltak ők. És mert talán éppen ez kellett.

Mert számukra már nem „senki” volt.

– Sajnálom – suttogta a fiú.

Komolyan gondolta.

Számára a lány nagyon is „valaki” volt.

Így maradtak még néhány pillanatig, tekintetük összefonódott. A felismerés puha takaróként burkolta be őket. Aztán a fiú megköszönte a

torkát, elszakította tőle a tekintetét, a hátára gördülve ismét a fákra nézett, és így szólt:

– Anyám mindig azt mondta, hogy szereti az esőt, mert drágaköveket varázsol Covent Gardenbe.

– Ígérd meg, hogy magaddal viszel, amikor elmész – suttogta a csendbe a lány.

A fiú ajka határozott vonallá keskenyült, az ígéret bevéődött a vonásaiba, amik idősebbnek mutatták a koránál, és fiatalabbnak, mint amilyeneknek lennie kellett volna. Bólintott. Határozottan. Biztosan.

– És gondoskodom róla, hogy legyenek ékszereid.

A lány is a hátára gördült, szoknyája szétterült a fűvön.

– Ajánlom is – tréfálkozott. – És az összes ruhámat arany fonállal hímezzék.

– Majd ügyelek rá, hogy felvegyük a fonalat.

– Leszel szíves – mondta a lány. – És hozzá egy szobalányt is, aki gyönyörű frizurákat tud készíteni.

– Nagyon igényes vagy egy vidéki lányhoz képest – csipkelődött a fiú. Széles mosoly volt rá a válasz.

– Rengeteg időm volt gondolkodni azon, hogy mit akarok.

– Gondolod, hogy készen állsz Londonra, te vidéki lány?

A mosoly megjátszott haraggá halványult.

– Szerintem elbaldogulok majd, városi fiú.

A fiú felnevetett, és a ritkán hallott hang betöltötte körülöttük a teret. Megmelengette a lány lelkét. És abban a pillanatban történt valami. Valami furcsa, nyugtalanító és csodálatos és zavarba ejtő. Az a hang, ami semmihez sem volt fogható a világon, feloldotta.

Hirtelen érezte a fiút. Nem csak a teste melegét az oldalánál, hisz válltól csípőig összeértek. Nem csak ott, ahol a fiú könyöke a füle mellett pihent. Nem csak az érintését, ahogy kihúzott egy levelet a fűrtjei közül. Hanem az egész lényét. A légzése egyenletes ritmusát. A biztos mozdulatlanságát. És azt a nevetést...

– Bármilyen történések is, ígérd meg, hogy nem felejtés el – mondta neki halkán.

– Nem is tudnálak. Együtt leszünk.

A lány megrázta a fejét.

– Van az úgy, hogy az ember elmegy.

A fiú komolyan ránézett, és a lány hallotta az elhatározást a szavaiban.

– Én nem. Nem fogok.

A lány bólintott. Aztán mégis megszólalt:

– Van, hogy nem mi választjuk. Van, hogy egyszerűen csak...

A fiú tekintete megenyhült, mert értette az anyjára tett utalást. Az oldalára fordult, és fejüket a behajlított karjukra hajtva egymásra néztek. Elég közel feküdtek ahhoz, hogy titkokat is elárulhassanak.

– Maradt volna, ha teheti – mondta határozottan.

– Nem tudhatod – suttogta a lány. Gyűlölte, hogy sírhatnékja támad.

– Én megszülettem, ő pedig meghalt, és egy olyan férfival hagyott, aki nem az apám volt, aki olyan nevet adott nekem, ami nem az enyém, és soha nem is fogom megtudni, mi történt volna, ha tovább él. Soha nem fogom...

A fiú várt. Türelmesen, mint mindig, mint aki egy életen át várna rá.

– Soha nem fogom megtudni, hogy szeretett volna-e engem.

– Szeretett volna – hangzott azonnal a válasz.

A lány megrázta a fejét, és lehunyta a szemét. Hinni akart neki.

– Még csak nevet sem adott nekem.

– Pedig biztos akart. Biztos vagyok benne, hogy gyönyörűséges nevet adott volna.

Teljes meggyőződéssel mondta ezt a fiú, és közben a lány szemébe nézett. Azokba a rendületlen és állhatatos szemekbe.

– Akkor nem Robert lettem volna?

A fiú nem mosolygott. Nem is nevetett.

– Arról kellett volna elneveznie, ami vagy. Amit megérdemelsz. Ami kifejezi a méltóságot.

A lány már kezdte sejteni.

A fiú suttogott tovább:

– Ahogy én is neveznék.

Megállt körülöttük a világ. Elült a levelek susogása a lombkoronában, elnémult a fivérei kiáltozása a pataokban. Megállt az idő azon a lassú délutánon, és a lány abban a pillanatban tudta, hogy a fiú olyan ajándékot készül adni neki, amiről sosem gondolta volna, hogy megkapja.

Rámosolygott, a szíve a torkában dobogott.

– Mondd ki!

Hallani akarta – a saját fülével, a fiú szájából. Tőle magától, és tudta, hogy akkor sosem fogja elfelejteni. Még azután sem, hogy elhagyja őt.

A fiú kimondta a nevet:

– Grácia. Grace.

Második fejezet

London
1837 ősze

— **D**AHLIÁRA! A pohárköszöntőt hangos éljenzés fogadta. A Shelton utca 72. szám alatti épület nagytermében London legokosabb, legrafináltabb, ugyanakkor legbotrányosabb hölgyei egy emberként emelték poharukat legjobban őrzött közös titkuk, az előkelő klub tulajdonosnőjére.

A Dahlia néven ismert nő megállt a lépcső aljánál, és szemügyre vette a hatalmas teret, ami – noha még korán volt – zsúfolásig megtelt klubtagokkal és vendégekkel. Széles, sugárzó mosollyal üdvözölte az egybegyűlteket.

– Igyatok, kedveseim! Felejthetetlen este vár rátok.

– Vagy éppen hogy felejteni való! – kiáltotta valaki a terem másik végéből.

Dahlia azonnal felismerte London egyik legvígabb özvegyének a hangját – egy márkinéét, aki még a kezdetek kezdetén fektetett be a Shelton utca 72.-be, és az otthonánál is jobban szerette. Egy márkiné, aki élvezte az életet, nagyobb biztonságban volt itt a kíváncsiskodók szeme elől, mint a Grosvenor téren valaha is. Ugyanez a diszkréciónak járt a szeretőinek is.

Az álarcos tömeg felnevetett, és csak addig nem figyeltek Dahliára, amíg a bizalmasa, Zeva megjelent mellette. A magas, karcsú, sötét hajú

szépség már a klub megnyitás óta vele volt, ő intézte a tagsági ügyeket, és gondoskodott róla, hogy bárki bármit kíván, az meglegyen.

– Mátis tömeg van – jegyezte meg Zeva.

Dahlia a derekán lévő órára pillantott.

– És hamarosan még többen lesznek.

Korán volt, alig múlt tizenegy. Sokan csak ilyenkor tudtak elszökni az unalmas vacsorákról és táncos multságokról migrénre és gyenge fizikumra hivatkozva. Dahlia elmosolyodott a gondolatra, hogy a klubtagok, kihasználva a gyengébb nemnek tulajdonított tévhiteket, azt csinálnak, amire csak vágyanak, a társadalom tudta nélkül.

Szükségük is volt ezekre a tévhitekre, és ki is játszották őket. A kocsisikat a hátsó kijáráthoz hívták, miközben szolid ruháikat valami izgalmasabbra cserélték, lehúzták magukról az álarcukat, amit a saját világukban viseltek, és egy másikat öltöttek magukra másik névvel, más vágyakkal – legyen az bármi, amire Mayfairen kívül vágytak.

Tudvalévő volt, hogy hamarosan megérkeznek, megtöltik a Shelton 72.-t, hogy kiélvezzék, amit a klub kínál – az év bármely éjszakáján –, társaságot, szórakozást és hatalmat. Különösen ezt a minden hónap harmadik csütörtökén nyújtott programot, amikor minden londoni és nem londoni nőt szívesen láttak, hogy felfedezzék legmélyebb vágyaikat.

Ez az állandó rendezvény – amit csak Domíniumként emlegettek – egyszerre szolgált álarcosbálként, vad mulatozásként és kaszinóként, és teljesen zárt körű volt. A klubtagoknak és bizalmas társaiknak szánták egy esti vendéglátással körítve, attól függően, hogy éppen mit kívánnak meg...

A Domínium egyetlen lényegi céllal jött létre: hogy a hölgyeké a választás.

Dahlia mindennél jobban szeretne volna megadni a nőknek azt, hogy joguk lehessen a gyönyörhöz. A legkevésbé sem bántak tisztességesen a szebbik nimmel, és a klub változtatni akart ezen.

Dahlia húsz éve élt Londonban, és azóta rengetegféleképpen kereste a kenyerét. Dolgozott lepukkant kocsmákban és nyirkos színházakban. Húsdarálóként piteboltokban, és volt, hogy fémet hajlított kanalakká. De egy-két pennys órabéternél többet soha nem kapott. Hamar rájött arra, hogy a nappali munka nem fizet.

Ezt ő nem is bánta, mivel sosem volt alkalmas nappali munkára. Miután a toaletszékek kiöntésétől és a húsos pitéktől felfordult a gyomra, a fém megmunkálásától pedig felhasadt a tenyere, elszegődött virágáruslánynak. Versenyt futott az idővel, hogy még sötétedés előtt túladjon egy kosár gyorsan hervadó csokron. Két napig bírta. Akkor egy Covent Garden-i kofa felfedezte, hogy jó érzéke van a vevőkhöz, és munkát kínált neki. Attól fogva gyümölcsöt árult.

Alig egy hét múlva a férfi megütötte, mert véletlenül leejtett egy szép, piros almát a fűrészpalba. Amikor az ütés után talpra állt, ő is földre küldte a fickót, aztán kirohant a piacról három almával a szoknyájában, ami többet ért, mint egyheti bére.

Az incidens elég nagy port kavart, így Garden egyik legnagyobb bunyósának a fülébe is eljutott. Digger Knight folyamatosan vadászott a magas, szép arcú lányokra, akik tudják használni az öklüket. *A nyers erő az egy dolog, mondta mindig, a szépség viszont vonzza a közönséget.* Dahliáról kiderült, hogy mindkettővel rendelkezik.

Megtanították jól verekedni.

A bunyó nem nappali, hanem éjszakai munka. És úgy is fizet.

Jól. Ami neki, a semmiből jött lánynak, akinek a szíve tele volt keserűséggel és dühvel, különösen jólesett. Jól tűrte a fájdalmas ütéseket, és gyorsan magához tért a szédülésből, ami a bunyó utáni reggeleken gyötörte... és amikor megtanulta, hogyan vegye észre a készülő ütéseket, és hogyan kell kitérni az igazán veszélyesek elől... örökre búcsút intett a régi életének.

Miután Dahlia felhagyott a virág- és gyümölcsárulással, az öklével kereste a pénzt a nem mindig tisztességes meccseken. És miután látta, hogy mennyi pénzt lehet keresni a tisztességtelenekkel, eladta a haját egy mayfairi parókakészítőnek, aki nagy tételben vásárolt fel haját Gardenből. A hosszú haj a gyengeség jele volt... és rontotta a hitelét egy olyan nőnek, aki az öklével keresi a kenyerét.

A rövid hajú, hosszú lábú, majdnem tizenöt éves lány legendának számított Covent Garden legsötétebb sikátoraiban. Sovány és szikár volt, meglepően erős ütésekkel, akivel egyetlen férfi sem akart találkozni egy sötét sarkon, főleg, ha két fiú állt mellette, akik együtt érkeztek vele, és olyan féktelen dühvel harcoltak, hogy az ellenfeleiknek esélyük sem maradt.

Együtt könnyedén megcsinálták a szerencséjüket, építettek egy birodalmat – Dahlia meg a fiúk, akik gyorsan férfiakká váltak, szívben és lélekben a testvéreivé, ha nem is vér szerintivé, a Vasöklű Gazfickókká. És addig éltek az ütéseikből, míg végül verhetetlenné nem váltak. Legyőzhetetlenekké.

Királyokká.

Csak ekkor építette fel Dahlia királynő a palotáját, és foglalta el az őt megillető helyet. Nem törődött többé se virágokkal, se almákkal, se hajjal, se bunyókkal.

És csodás ajándékot kínált az alattvalóinak: választási lehetőséget. Nem úgy értve, mint az ő esetében – aki mindig a kisebbik rosszat választhatta –, hanem lehetővé tette, hogy a hölgyek megélhessék az álmaikat. A fantáziáikat és a gyönyörüket.

Vágyhattak bármire a hölgyek, Dahlia megadta nekik.

És a Domínium az ő ünnepe volt.

– Látom, kiöltöztél az alkalomhoz – jegyezte meg Zeva.

– Tényleg? – kérdezte meglepetten Dahlia.

Skarlátvörös fűzője a tökéletesen testhez simuló fekete nadrággal kidomborította dús idomait. Fölötte hosszított, gazdagon hímzett fekete-arany felsőkabát, pazar, aranyszínű selyembéléssel.

Ritkán hordott szoknyát. A nadrág nagyobb mozgásszabadságot biztosított a számára munka közben – arról nem is beszélve, hogy legalább folyamatosan emlékeztette a szerepére. Elvégre ő London legjobban őrzött titkainak őrzője és Covent Garden királynője.

A bizalmasa sanda pillantást vetett rá.

– Ne játszd az ártatlant! Tudom, hol voltál az elmúlt négy napban. És nem voltál bársonyba meg selyembe csomagolva.

A közeli rulettasztaltól harsány örömujjongás hallatszott, megkímélve Dahliát a válaszadáستól. A tömeg felé fordult. Rögtön kiszúrta egy álarcot viselő nő elragadtatott, széles mosolyát, akit a klub tulajdonosán kívül senki sem ismert. Éppen aznap esti kísézőjét, Tomast húzta magához egy ünnepi csókra. Az, hogy Tomas készségesen hagyta magát, enyhe kifejezés volt, szenvedélyes csókjukat füttyszó és éljenzés kísérte.

Senki sem hitte volna, hogy ez a nő minden mayfairi mulatságon köztudottan petrezselymet árult, és semmi esélye sem volt a férfiaknál. Az álarcok végtelen hatalommal ruházták fel az embert.

– Belemelegedett a hölgy a játékba? – kérdezte Dahlia.

– Ez a harmadik győzelme egymás után. – Zeva természetesen ezt is számontartotta. – És Tomas sem az a típus, aki lehűtené a kedélyeket.

Dahlia félmosolyra húzta a száját.

– Neked aztán semmi sem kerüli el a figyelmed.

– Nagyon jól megfizetsz te ezért. Mindent látok – hangzott a válasz. – Azt is, hogy merre jársz.

Dahlia a mindenesére és egyben barátnőjére nézett.

– Ma este nem fogod – tette hozzá halkán.

Zeva inkább nem szólt semmit. A terem túlsó végében diskuráló álarcos nők csoportja felé intett.

– Holnap lesz a napja, hogy nem fogják megszavazni.

A hölgyek egytől egyig arisztokratafeleségek voltak. Okosabbak a férjüknél, és ugyanúgy helyálltak volna a Lordok Házában, ha nem jobban. A díszalár hiánya azonban nem tartotta vissza őket a tanácskozástól, amit itt tettek, zárt ajtók mögött, távol Mayfairtől.

Dahlia elégedett pillantást vetett Zevára. A szóban forgó törvényjavaslat jogerőre emelésével a prostitúció és a szexmunka más formáit is be akarták tiltani Nagy-Britanniában. Dahlia az elmúlt három hétben folyamatosan győzködte ezeket a hölgyeket, hogy győzzék meg férjeiket, ne hogy elfogadásra kerüljön.

– Az jó. Rossz lenne a nőknek, különösen a legszegényebbeknek.

Rossz lett volna Covent Gardennek is, és Dahlia ezt nem akarhatta.

– Ahogy minden rossz a nőknek ezen a világon – fűzte hozzá Zeva szárazon. – Ezt nem lehetne valahogy törvényileg orvosolni?

– Időbe telik – válaszolta Dahlia, miközben keresztülvágtak a termen, és kiléptek egy hosszú folyosóra, ahol több pár is kihasználta a sötétség előnyeit. – A parlament malmai lassan őrölnek.

Zeva fanyarul felnevetett a háta mögött.

– Tudom én, hogy szereted manipulálni a parlamentet. Téged is be kel-lene ültetni oda.

A folyosó végén egy vendégekkel teli, tágas terem csalogatta az arra járókat. Egy kis zenekar játszott odabent, és sokan önfeledten tánra is perdültek az élénk ritmusra. A párok az etikett szabályait figyelmen kívül hagyva teljesen belefeledkeztek a mulatságba és egymásba. Itt nem

figyelte őket senki sem árgus szemekkel botrányra lesve, de ha figyelte is, csak azért, mert örömét lelte a látványban, nem pedig hogy belekössön bármibe is.

A két nő a fal mentén haladva utat tört magának a tömegben. Éppen egy szembetűnően izmos férfi mellé értek, aki rájuk kacscintott, miközben a karjaiban tartott nő végigsimított a domború mellkasán, amin majdnem szétpattant a felöltő. Oscar volt az, egy másik alkalmazott, akit azért vettek fel, hogy örömet szerezzen a vendégeknek.

Azt a néhány férfit, aki nem állt a klub alkalmazásában, Dahlia megszire kiterjedő hálózata már előzetesen átvilágította. A többszörös ellenőrzést üzletasszonyok, arisztokrata hölgyek, politikusfeleségek és egy tucat olyan nő végezte, akik birtokolták és forgatták is a legtöbb dologra alkalmas fegyvert: az információt.

Amíg a zenekar szünetet tartott, egy énekesnő lépett az emelvény közepére, ahová Dahliáék leültek. Egy fiatal, fekete nő, akinek elbűvölő hangja az egész termet betöltötte. A táncosok kifulladásra hallgatták, ahogy trillázott. Olyan kristálytisztán énekelte ki a legmagasabb hangokat is, hogy Drury Lane bármelyik színházában tomboló sikert aratott volna.

Áhítatos sóhajok hangzottak fel.

– Dahlia!

Dahlia megfordult, és egy ragyogó zöld, hímzett álarcot viselő nővel találta magát szemközt. Nastasia Kritikos volt az, egy legendás görög opera-énekesnő, aki maga is fergetes sikereket ért el szerte Európában. Melegen megölelte, és a színpad felé biccentett.

– Hát őt meg... hol találtad?

– Eve-et? – Dahlia ajkán mosoly játszott. – A piactéren. Alamizsnáért énekelt.

Nastasia csodálkozva vont a sötét szemöldökét.

– De hát ma este is azt csinálja, nem?

– Ma este neked énekel, jó öreg barátném.

Ez is volt az igazság. A fiatal nő be akart jutni a Domíniumra, ami már nem egy elődje karrierjét beindította.

Nastasia figyelmesen hallgatta, amint Eve egy elképesztő ívet énekelt.

– Neked is ez volt a specialitásod, igaz? – kérdezte Dahlia.

A nő metsző pillantást vetett rá.

– Még most is az enyém. Az övét nem nevezném tökéletesnek.

Dahlia röviden és megértően rámosolygott. Tökéletes volt, és ezt mindketten tudták.

A díva hatalmasat sóhajtvá felemelte a kezét.

– Mondd meg neki, hogy holnap jöjjön el hozzám! Bemutatom néhány embernek.

Ezzel a kis énekesnő rögtön a világot jelentő deszkákon terem, mielőtt még észbe kapna.

– Ez igazán kedves tőled, Nastasia.

A barna szempár csak úgy szikrázott a zöld álarc mögött.

– Ha elárulod bárkinek is, porig égetem ezt a helyet.

– Nálam jó helyen van a titkod. – Dahlia elvigyorodott. – Peter már érdeklődött utánad.

Ez is igaz volt. Amellett, hogy Nastasia igazi londoni hírességnek számított, a klubban lévő férfiak szemében is áhítat tárgya volt.

A fiatalnak már nem mondható nő magakelletően kihúzta magát.

– Hát persze. Szánhatok rá néhány órácskát.

Dahlia felnevetett, és jelzésértékűen odabiccentett Zevának.

– Mindjárt megkeressük neked.

Azzal, mint aki jól végezte dolgát, elindult, át a hírnév küszöbén álló énekesnőt hallgató tömegben, mígnem egy kis fogadószobába ért, ahol szokás szerint rendkívül kiélezett fáraókártya-partik folytak. Tapintható volt a feszültség, de Dahlia élvezte ezt... és azt, hogy a kezében tartja a legfontosabb szálakat. London legbefolyásosabb asszonyai gyűltek itt össze, hogy szórakozhassanak.

Hála neki.

– Új énekesnőt kell találnunk – morogta Zeva, miközben az asztalok között kanyarogtak.

– Eve nem akar megrekedni idelent a mi kis tivornyáinkon.

– Nem ártana, ha egy hónapnál tovább bírnák nálunk.

– Eve túl tehetséges ide.

– Te meg túl jószágos vagy – hangzott a válasz.

– És aztán... hatalmas robbanás.

Dahlia döbbsen lassúsággal fordult a közelből hallatszó beszélgetés-fosztlány felé, tekintete találkozott a szobalányéval, aki pezsgőt szolgált fel

a pletykás társaságnak. A lány alig észrevehető biccentéssel jelezte, hogy fülel. Megfizették érte, méghozzá bőkezűen.

De attól még Dahlia is figyelt tovább.

– Kettő is – folytatta valaki felháborító kárörömmel. Dahliának ügyelnie kellett, nehogy rosszallás üljön ki az arcára. – Úgy hallottam, megfizették a dokkokat.

– Igen, és képzeljétek, csak ketten haltak meg.

– Csoda! – A nő úgy suttogetta ezt, mint aki tényleg hisz is ebben. – Megsérült valaki?

– Állítólag öten.

Hatan, gondolta Dahlia, összeszorítva az állkapcsát, miközben a szíve hevesebben vert.

– Kiesik a szemed – figyelmeztette halkán Zeva, elvonva Dahlia figyelmét a beszélgetésről.

Mit lehetett még tudni? A robbanás után néhány perccel már a helyszínen volt. Tudta a tényeket.

A tekintete elsiklott Zeva és a tömeg mellett, és a terem másik végének alig észrevehető kis ajtajára esett. Teljesen belesimult az ezüst mintázatú zafírkék falburkolatba. Még azok a tagok is rögtön elfeledkeztek a szerény nyílásról, akik látták, hogy a személyzet használja, gondolván, hogy ami mögötte van, közel sem lehet olyan érdekes, mint ami előtte.

Zeva azonban tudta az igazságot. Az ajtó egy hátsó lépcsőre nyílt, ami felfelé a privát szobákhoz, lefelé pedig a klub föld alatti alagútjaiba vezetett, ahogy ezen kívül még öt másik is, amit a Shelton utca 72. körül kialakítottak. Viszont csakis ez a lépcső vitt arra a negyedik emeleti magánfolyosóra, ami egy álfal mögött rejtőzött, és aminek létezéséről csak a személyzet három tagja tudott.

Dahlia figyelmen kívül hagyta az erős késztetést, hogy eltűnjön mögötte.

– Fontos tudnunk, hogy mit hisz a város erről a robbantásról.

– Úgy tudják, hogy a Vasöklű Gazfickók elveszítették két dokkmunkásukat, egy rakománnyal teli rakteret és egy hajót. És hogy a fivéred felesége is majdnem életét veszítette. – Zeva egy pillanatra elhallgatott, aztán élesen megjegyezte: – És igazuk van. – Dahlia elengedte a mondatot a füle mellett. Zeva tudta, mikor nem lehet megnyerni egy csatát. – Mit mondjak nekik?

Dahlia rápillantott.

– Kiknek?

Zeva a szobák labirintusa felé bökött az állával, amerről korábban jöttek.

– A főúrieknek. Mit szeretnél, mit mondjak nekik?

Dahlia káromkodott egyet az orra alatt, majd a homályba vesző, zsúfolt tömegre pillantott. A terem ajtajában egy hírhedt grófnő éppen egy disznó viccet mesélt a csodálóinak:

– ...a hátsó kertben is dugványozni kell, drágám!

A körülötte állók nagyot nevettek a csattanón, mire Dahlia Zeva felé fordult.

– Jézusom, ugye nincsenek itt?

– Most nincsenek, de nem tudjuk őket örökre távol tartani.

– Azért megpróbálhatjuk.

– Pedig igazuk van...

Dahlia éles pillantással és egy még élesebb válasszal vágta félbe a mondatot.

– Őket bízd csak rám!

Zeva a rejtekajtó és a mögötte húzódó lépcső felé bökött az állával.

– És mi lesz azzal?

Dahliát elöntötte a forróság... valami olyasmi, mint amikor az ember elpirul, ha éppen pirulásra hajlamos lett volna. Nem törődött vele, ahogy a heves szívdobogásával sem.

– Azt is intézem én.

Zeva felvonta barna szeme fölött ívelő fekete szemöldökét, jelezve, hogy ehhez lenne még hozzáfűznivalója. De aztán bólintott.

– Akkor én tartom a frontot.

Azzal elfordult, és a tömeg felé vette az irányt, magára hagyva Dahliát.

Dahlia, miután egyedül maradt, lenyomta az ajtóba rejtett panelt, amivel aktiválta a titkos reteszt, majd gondosan becsukta az ajtót maga mögött, kizárva a hangzavart.

Csendben, egyenletes tempóban haladt felfelé a keskeny lépcsőn – a szívverése viszont egyre gyorsult, mire felért a második emeletre. Aztán a harmadikra.

Aztán számolni kezdte az ajtókat a negyedik emeleti folyosón.

Egy. Kettő. Három.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Kinyitotta balra a negyediket, és azt is becsukta maga mögött. Sűrű sötétség borult rá. A lenti mulatozás egy másik világhoz tartozott, neki viszont most nem maradt más, csak ez a szoba az egyetlen, Covent Gardenre néző ablakával, és a spártai bútorzatával, ami egy kis asztalkából, egy kemény székből és egy keskeny ágyból állt.

Magára maradt.

Magára maradt az ágyban fekvő eszméletlen férfival.